

Táltosösvény

Hosszú fekete hajú, napbarnított férfival találkoztunk a Szarvas Csárda téren. Nem mindennapi jelenség volt az arctalan tömegben, bár öltözéke, viselkedése kerülte a hivalkodást: Sólyomfi-Nagy Zoltánról van szó.

– **Nem tűnsz igazán komformista embernek.**

– Pedig kifejezetten jó gyerek voltam, szófogadó, jó tanuló. Divatból soha nem csibészkedtem, nem mentem a barátok után. Igyekeztem mindig azt tenni, ami jó, ami helyénvaló. Akkor csináltam valamit, ha úgy éreztem, hogy az belőlem fakad. Középiskolás koromban kifejezetten jó társaságom volt, nagyokat beszélgettünk az élet dolgairól. Mindig érdekelt, hogy mi van a világban, mi az igazság, milyenek az emberek, és azt tettem, amit úgy éreztem, tennem kell. Ha ez éppen ütközött az adott társadalom véleményével, akkor ütközött. De nem kerestem a konfliktusokat soha, érzésből cselekedtem, amiből aztán vagy lett probléma, vagy nem.

– **Hol találkoztál először ezzel a fogalommal, hogy sámán? Hogyan alakult ki ez az életpálya?**

– Amikor először olvastam vagy hallottam róla, az tetszett meg benne, hogy olyan titokzatos. Nagyon vonzóan éreztem – valami természetközeli, valami hívogatóan misztikus kicsengése volt számomra. Elkezdtem olvasgatni ebben a témában, megismerkedtem ezzel kapcsolatos írásokkal. És később találkoztam olyan lehetőségekkel, alkalmakkal, amikor a gyakorlati részét is ki tudtam próbálni. A Cseh Tamás-féle bakonyi indiántáborban az indián hagyományokkal nagyon mélyen foglalkoztam. Előbb a harci játék, aztán a szellemi élet érdekelt. Nagyon korán medicinás ember lettem, aki gyógyít, szertartást vezet. Később kijutottam Amerikába, ott végigmentem egy beavatási folyamaton, ami után az ember ottani szokásnak megfelelően izzasztókunyhót vezethet, és amelyet nagyon kemény feltételekhez kötnék. Először is részt kell venni legalább egyszer látomáskeresés szertartáson. Részt kell venni legalább egyszer naptánc szertartáson, mint táncos. Kell lenni egy látomásának vagy álmának, de inkább úgy mondanám, hogy látomás, hogy ő kunyhót vezet, és át kell venni az ezzel kapcsolatos tudást. Régi hagyományokban általában kiválasztódott az ember, és nem ő akart nemzetközi szóval sámánna, magyar nevéen táltossá válni. Általában az érzékeny emberekből lesznek sámánok, gyógyítók, akik ugyanakkor nagyon erősek is, mert máskülönben egy lélekutazásban, révülésben szét is eshetnek. A sámán szót a néprajzkutatók kezdték el használni világszerte, de mióta teljesen egyértelmű előttem, hogy mi az eredete, inkább a magyar megfelelőjét, a táltos szót használom. A veleszületett jel a magyar hagyományban, bár nem kizárólagos, de fontos, látható jel volt, például hetedik gyermeknek vagy fölös csonttal születés. A hetedik gyermekből, akár fölös csonttal született, akár nem, táltos lett. Nagyon ritkán, de olyan eset is volt, hogy valakibe belecsapott a villám, és utána olyan képességei lettek, amikkel tudott gyógyítani vagy látó lett. A tanulás során aztán az idősebb táltos megtanította a különböző technikákat. A táltos nemcsak gyógyított, hanem régi szertartásokat is meg kellett tanulnia, és őriznie a régi legendákat, mondákat, történeteket, a nemzettudatot. Nemcsak gyógyító testi, lelki és szellemi értelemben is, hanem mondjuk történelemtanár, pap, lelkész, természetgyógyász – mi ma így hívjuk őket. Táltos az, aki bele

tud merülni a nem hétköznapi valóságba. Nem hétköznapi, mert a hétköznapi érzékeléssel nem látható és nem érezhető. Viszont valóság, ami attól, hogy nem látható, attól még van. Sok olyan dologgal teljesen hétköznapi szinten foglalkozunk, ami nem látható, de azért létező dolog, és ezt elfogadjuk. Az ember nagyon érzékeny műszer. A legjobbak válhatnak gyógyító emberekké, táltosokká. Akik nemcsak önmaguknak, hanem másoknak is tudnak segíteni, vagy nemzeti szinten próbálnak tenni valamit az emberekért. Én nem tapasztaltam azt, hogy gyerekkoromban különösebben extrém dolgaim lettek volna. Nem tartom magamat kiválasztottnak. Bizonyos képességeim, úgy érzem, hogy vannak, de ezt nem akarom túlmisztifikálni vagy túlnagyítani. Érzékeny vagyok emberekre, sugárzásokra, valami szől rajtam keresztül, és ennek igyekszem utat engedni. Képezni magam, tanulni, utánamenni dolgoknak, információknak, és ezzel megteremteni a keretet. Mindaz, ami valahonnan az őseinktől, a földből, a levegőből, a Napból, én nem tudom, honnan, áramlik, azt minél tisztábban átengedni. Nem én találok ki dolgokat, hanem engedem, hogy rajtam keresztül ez megjelenjen. A mai világban nagyon fontos a gyógyítás, hiszen eléggé egészségtelen körülmények közt élünk. Fizikailag és lelkileg is. Nagyon fontos a régi hagyományok őrzése, a nemzettudat fenntartása, hogy ismerjük a saját gyökereinket, kik vagyunk és honnan jöttünk. A magyarságot fontosnak tartom, és igyekszem szélsőségektől mentesen, de tisztán megjeleníteni.

– Honnan jöttek a naptánc-szertartások?

– Kint Amerikában vettem részt ilyeneken. Akkor vetődött föl bennem a kérdés, hogy van-e a magyar hagyományban megfelelője. Sok olyan dolgot találtam, ami utalásokban jelezte, hogy a mai májusfa-állításoknak valaha mélyebb jelentése volt. Az Életfa hagyományainknak fontos része. Az évkör nagyon sok alkalmával a szertartásoknak része volt a szalagokkal díszítés. Nemcsak májusban, hanem máskor is szalagokat, színes felajánlás-szalagokat, kéréseket kötöztek fákra. A régi hagyomány szerint nem rögtön akarok minden jót, mint ma, hogy azonnal világosodjam meg, hisz' fizettem érte. Úgy működik, hogy először az ember ad. Ez lehet a böjtölés vagy az elvonulás. Egy ilyen adás az, hogy megvon magától olyan dolgokat, amelyek a hétköznapi életéhez hozzátartoznak. Nem eszünk, nem iszunk, azért, hogy haladjunk előre a szellemi úton. Valamit adok, valamit föladok magamból, valamit föláladozok. Föladok magamból dolgokat, hogy legyen helye annak, ami be tud áramolni belém. Az izzasztókunyhó a naptánc része, bár önmagában is külön szertartás. Ennek egyértelmű írásos emlékei vannak a magyar hagyományban, noha később teljesen kikopott, ahogy a dobhasználat is, kivéve a moldvai csángókat. A magyar népzeneben a dob már nincs jelen, mert egy ősi hagyományokat visszaidéző hangszernek tartották. Erdélyben megmaradt még a rosta, meg a szita, amivel jósoltak is, amire ábrákat lyukasztgattak, ami nagyon ősi keleti szimbólumokat őriz. Ezek a dolgok jelen voltak, csak a kereszténység évszázadaiban nem lehetett használni. A mi feladatunk nem az indián hagyományok lemásolása. Más öltözetet hordunk, másképp díszítjük a fát, más szimbólumokat teszünk rá. A lényege viszont ugyanaz. Más népeknél is megvolt mind a naptánc, mind az izzasztókunyhó és a látomás keresés. Én megpróbálom ezeknek a magyar formáját megtalálni, újraépíteni és megvalósítani, visszahonosítani. Nem az indián hagyományokat hozom ide, hanem a magyar hagyományoknak az ősi rétegét próbálom meg élővé tenni, amihez az indián tapasztalataim nagyon nagy segítséget nyújtanak. Csak magyarul tudunk beszélni, magyarul fogalmazzuk meg a dolgokat, de nem ez a lényeg, hanem az, ami az emberben a szertartás során történik. A naptánc során az ember le tudja tenni az álarcait, félelmeit, kétségeit, fel tud szabadulni a görcsöktől. Látomásai, képei lehetnek, amelyek aztán az életét nagyon tudják segíteni. Nem azért keresünk egy képet, egy látomást, egy érzést, hogy aztán dicsekedjünk vele, hanem azért, hogy az életünkben erőt adjon. Hogy a hétköznapiakba visszajöve ebből tudjunk

táplálkozni, a hétköznapi kérdéseinkre is tudjunk ezáltal válaszokat találni. Az egésznek az a lényege, hogyan tudjuk a hétköznapijainkat ezáltal szebben, értelmesebben megélni. Ha jó képességeink vannak, akkor nemcsak magunkon, hanem esetleg másokon is tudunk segíteni. De ha már magunkon segítünk, az is nagyon-nagyon nagy dolog.

– **Neked sikerül?**

– Úgy érzem, igen. Én is vívódom bizonyos dolgokkal, az én életem se gond nélkül folyik. De van bennem egy nagyon erős hit, ami úgy érzem, egyre inkább tudássá formálódik. Van egy olyan forrás, ahová mindig fordulhatok, hogyha elkeseredett vagyok vagy erőtlén. Egy állandó energia-feltöltött állapotba tudok ezáltal kerülni, és megérteni olyan dolgokat, amelyeket talán enélkül nem. Ilyen módon talán sikerül az embernek az életét értelmesebben, szebben leélnie, és ezáltal másoknak is tud segíteni. Ma már csak a táltos utat járom, a táltos hagyományokat tanítom, előadásokat tartok, táncterápiával is foglalkozom, zenével, tánccal is gyógyítok. Dobokat, csörgőket készítek, dobtokokat, csörgőtököket. De főleg önismereti csoportokat vezetek, amelyek a táltos szemléleten keresztül működnek.

– **Ha jól értettem, akkor ez tulajdonképpen egy kezdeti játékoságból, afféle indián romantikából indult el...**

– Lehet így fogalmazni, igen.

– **Mennyire vagy játékos?**

– Nagyon. Szeretném is megőrizni minél tovább, és azért a hétvégéken, csoportokon rengeteg játék van, rengeteg vicc, és szeretem váratlan helyzetek elé állítani a többieket. A hétvégi csoportokon, amikor vidéken vagyunk, egyszer csak megjelenik Kapanyányi Monyók életnagyságban, megjelenik... na ezt nem árurom el, de aranyos. Megjelenik az Erdők Bolondja, megjelenik Vízi Güzü, egyszercsak ott vannak és valamit kezdeni kell velük. Megjelenik a Félelem, ami nem kellemes, de olyan módon jelenik meg, hogy ne fájdalmas legyen, hanem előrevivő. Somogyi Istvánnal éveken át próbáltunk egy táltos rendet létrehozni, végül ő megalakította a Buda Táltos Rendet, én pedig a Napszarvas Táltos Kört. Egy cél érdekében dolgozunk, de a megközelítésünk más. Különbözőek vagyunk. Százféle módon, megközelítéssel, és ez így jó.

A dobszóból világfa nőtt, lett ága hét. Az ágakon virág is nyílt, hétszer hét. Az ég meghasadt, a szív felszakadt, dobok zaját messze vitte a szél.

Fekete Zsuzsanna, Olessák Róbert (2004)

(Megjelent: a Szintézis Újság 5. számában.)

(A cikk a világhálón: <http://istennyila.hu/hun/text/0003/0011.htm>)